

Τὸ ὑερεολόγιον τοῦ κ. Λάτα κατὰ τοῦ κ. Ζωχιοῦ, τοῦ ἐπιστήμονος, διστις οὐδὲν ἄλλο πράττει ή νὰ μεταδίδῃ γνώσεις θετικῶν ἐπιστημῶν εἰς τοὺς φοιτητὰς, γνώσεις αἱ διοῖαι ἐνδισφ βροτίζονται ἐπὶ πρᾶγμάτων καὶ πειραμάτων ὑπὸ μυρίων Λατῶν δὲν ἀναιροῦνται, τούναντίον δὲ κατὰ τῶν πρᾶγμάτων πόλεμος τοῦ Λάτα ἀποδεικνύει αὐτὸν ὡς ἵεροκήρυκα

τοῦ ψεύδους, δχι τῆς ἀληθείας, τὸ ὑερεολόγιον λέγομεν τοῦ οὗτος βαθμὸς συγγενείας, ὡστε δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γεραροῦ ἵεροκήρυκος ἢ τὸ Καλλιφορνία διλόκληρος.

— "Ανθρωποι, ἔβδοι, ἄκριτοι, κακοήθεις, μωροί, καὶ μὲν μας.

συγχωρεῖτε διότι διὰ τοιούτων λέξεων μιαίνω τὸν ἵερόν αὐτὸν ἄμβωνα, ἀνθρωποι, λέγω, αἰσχροί, ἀνηθικοί, διε- ἄλλην γειτόνισσαν ἐνδιαφέρονται ή διὰ τὴν Κωνσταντινού-

φθαρμένοι καὶ ζητῶ συγγνώμην διότι δμιλῶ οὕτω πως, πολιν, ἵς τὸ λευκὸν ὡς χανουμίσσης πρόσωπον προσπαθοῦν ἀλλὰ κύριοι εἰμαι ἔξωργισμένοις, εἰμαι ἀγανακτησμένοις, εἴ- νὰ διέδουν διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τῆς τελευταίας.

Καὶ τὰ χέρια ἔξηκολούθουν νὰ κρύπτωνται ἐντὸς τσεπῶν.

*
* *

"Ἐθαυμάσθη δ' ἐπίσης δ. κ. Λάτας καὶ δταν εἰσάγαγε τὴν ἀπ' ἄμβωνος ρεκλάμαρ, ἥτοι δτε ἀντικατέστησε τὸν ἄμβωνα εἰς τὴν τετάρτην σελίδα τῶν ἐφημερίδων.

— Περὶ τούτων πάντων, ἔλεγεν, ἔγραψε ἔγώ καὶ τὸ Σύγγραμμά μου εὑρίσκεται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Νάκη, ὅδος Αἰόλου, ἀριθμ. 52. Ἐκεῖ δύνασθε νὰ τὸ ἀγοράσητε, εὑωνον μάλιστα, διότι ἔγώ δὲν ἔννοω νὰ κερδίσω. Σπεύσατε λοιπὸν εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Νάκη.

Φαντασθῆτε αὔριον νὰ δμιλῇ κατὰ πολυτελείας δ. κ. Λάτας καὶ νὰ παρεμβάλλῃ τὰ ἔξης ἐν τῷ λόγῳ του :

— Μὴν ἀγοράζετε τὰς ἐσθῆτάς σας ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν τοῦ Τσάτου, διότι ἔκει θὰ εὑρητε ὅλω πολυτελῆ ὑφάσματα, ἀγοράζετε ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν τοῦ κ. Στέκου, διστις ἔχει ἐφθηνὰ μεταξωτὰ καὶ τούτια ἀπλᾶ καὶ κόσμια.

*
* *

"Ο κ. Ζωχιὸς πρέπει νὰ χαιρῇ διότι τοιοῦτον ἔξ ολου τοῦ κλήρου εὑρεν ἀντίπαλον, διστις κινεῖ τὸν γέλωτα καὶ τῶν ἀπλουστέρων.

Νομίζομεν δτι ἡ θρησκεία δὲν ἔχει τίποτε κοινὸν μετὰ Σταυροδρομίτικων ἀπόκρεω μας. 'Δλλ' ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα τῆς ἐπιστήμης καὶ ἀν θέλη δ κύριος Λάτας νὰ ἀγαιρέσῃ ἀνθρωποι τῆς προσόδου, δχι τῶν τύπων, ὡς σεῖς πολλὴν ὑτὸν Δάρδιν, δρεῖτε νὰ σπουδάσῃ πρῶτον φυσικὰς ἐπιστη- πόληψιν δὲν ἔχομεν εἰς τὸν Καζαμίχν· ἕορτάζομεν δπόταν μας, ἀνθρωπολογίαν καὶ βιολογίαν, διότι τὰ ἐπιστημονικὰ θέλωμαν καὶ δπως θέλομεν. Διὰ τὰς ἀπόκρεω μας κυρίως οὔτε Τριωδίου εἶχομεν ἀνάγκην, οὔτε προσωπείων, οὔτε χορῶν. 'Απόκρεω είχε πρῶτα πρῶτα δ ἀτμοσφαιρικὸς κατειστικῶς καὶ μόνον ἀγνὴ χριστιανικὴ ἡθικὴ, οὐδὲν κοινὸν ρός· ἀπόκρεω είχον τὰ νομίσματά μας· ἀπόκρεω ἔχουν αἱ διπλωματικαὶ μας σχέσεις· ἀπόκρεω ἔχει δηλη ἡ κοινωνία μας.

Ο δὲ ἄμβων, ἀπὸ τοῦ δποίου δέον νὰ διδάσκηται ἀπο- κλειστικῶς καὶ μόνον ἀγνὴ χριστιανικὴ ἡθικὴ, οὐδὲν κοινὸν ρός· ἀπόκρεω είχον τὰ νομίσματά μας· ἀπόκρεω ἔχουν αἱ διπλωματικαὶ μας σχέσεις· ἀπόκρεω ἔχει δηλη ἡ κοινωνία μας.

Καλεσάν.

MOTTO.

"Η ποίησις τοῦ Παράσχου εἶναι ποτήριον ὑδατος θολοῦ, τοῦ δποίου τὸ ἄνω μέρος κατεστάλαξε καὶ εἶναι διαυγές ὡς κρύσταλλος, τὸ δὲ ἄλλο εἶναι . . . χῶμα.

Καλεσάν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΑ.

('Ιδιαιτέρα ἀνταπόκρισις).

Κύριε Μὴ Χάνεσαι,

Μεταξὺ 'Αθηνῶν καὶ Κωνσταντινούπολεως ὑπάρχει το- τοῦ ψεύδους, δχι τῆς ἀληθείας, τὸ ὑερεολόγιον λέγομεν τοῦ οὗτος βαθμὸς συγγενείας, ὡστε δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς

'Αθηνᾶς νὰ μὴν ἐρωτοῦν κάποτε περὶ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως

Βίς τὸ παράθυρόν των δταν βγαίνουν αἱ 'Αθηνᾶς διὰ ποίαν διότι διὰ τὸν Κωνσταντινού- φθαρμένοι καὶ ζητῶ συγγνώμην διότι δμιλῶ οὕτω πως, πολιν, ἵς τὸ λευκὸν ὡς χανουμίσσης πρόσωπον προσπαθοῦν ἀλλὰ κύριοι εἰμαι ἔξωργισμένοις, εἰμαι ἀγανακτησμένοις, εἴ- νὰ διέδουν διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τῆς τελευταίας.

Αἱ τελειότεραι κυράτσαι δὲν θ' ἀπετέλουν τόσον κωμικὸν διάλογον, οἷος θὰ ἐλάμβανε χώραν ἀν ποτε αἱ 'Αθηνᾶς ἀπὸ τὸν ἐκ πεντελικοῦ ἔξωστην τῶν καὶ ή Κωνσταντινούπολης ἀπὸ τὸ χρωματισμένον σαχνιστής της, πρωνᾶν καὶ αἱ δύο, ἀκτένιστοι, μὲ φακιόλι ή μία, μὲ γιασμάκι ή ἄλλη, ἡρχιζον νὰ τὰ λένε, κατὰ τὴν μεθυστικὴν τοῦ γυναικείου φύλου ἐκφρασιν· διότι τὸ νὰ τὰ λένε τῶν Κυριῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ : νὰ πιοῦμε τῶν ἀνδρῶν.

Δι' ἐκατέραν βεβαίως ή πρώτη στροφὴ τῆς Κεράτσας τοῦ χρυσοῦ Τανταλίδου θὰ ἔπαιρνε καὶ θὰ ἔδιδε. Τὴν ἐνθυμεῖσθε:

"Η κεράτσα Κρουσταλλίτια ἔχει γνῶσι σὰν κουκούτσι

Καὶ μὲν γλώσσα σὰν παπούτσι.

Καὶ δταν κάμηρη νὰ λαλήσῃ φαναριώτικα καμπόσα,

"Ω ! νὰ διητε τότε πνεῦμα ! ὦ νὰ διητε τότε γλώσσα.

Πάτα, πάτα, πάτα, πάτα,

Xl.lia λόγια τῆς τρεχάτα.

Τὸν διάλογον αὐτὸν θὰ σηκωθῶ ἐπίτηδες κάνενα πρωτεύοντας νὰ τὸν ἀκούσω καὶ νὰ σᾶς τὸν στείλω τηλεγραφικῶς.

*
* *

Τώρα θὰ περιμένητε ίσως καμπίαν περιγραφὴν τῶν ταῦτας θρησκείας καὶ ποτέ θρησκείας. 'Δλλ' ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα τῆς ἐπιστήμης καὶ ἀν θέλη δ κύριος Λάτας νὰ ἀγαιρέσῃ ἀνθρωποι τῆς προσόδου, δχι τῶν τύπων, ὡς σεῖς πολλὴν ὑτὸν Δάρδιν, δρεῖτε νὰ σπουδάσῃ πρῶτον φυσικὰς ἐπιστημονικὰ θέλωμαν καὶ δπως θέλομεν. Διὰ τὰς ἀπόκρεω μας κυρίως οὔτε Τριωδίου εἶχομεν ἀνάγκην, οὔτε προσωπείων, οὔτε χορῶν. 'Απόκρεω είχε πρῶτα πρῶτα δ ἀτμοσφαιρικὸς κατειστικῶς καὶ μόνον ἀγνὴ χριστιανικὴ ἡθικὴ, οὐδὲν κοινὸν ρός· ἀπόκρεω είχον τὰ νομίσματά μας· ἀπόκρεω ἔχουν αἱ διπλωματικαὶ μας σχέσεις· ἀπόκρεω ἔχει δηλη ἡ κοινωνία μας.

Σεῖς ἔκει χοροπηδᾶτε νυχθημερὸν καὶ μᾶς ἀπεκάματε μὲ τὰς ἀτελευτήτους περιγραφάς τας τῶν χορῶν δὲν σᾶς νομίζαμε τόσο ξιπτασμένους· θὰ τὸ ἀπαίτοντα δύμως αἱ 'Αθηνᾶται καὶ . . . la femme oblige.

Χοροὺς ἐδῶ, μὲ σάλτα μάλιστα σύρχονομήκη καὶ κανκάν ἀσελγέστατα, ἐδιδόν ημερησίων τὰ . . . νομίσματά μας. Χάρτινα, χαλκᾶ καὶ μεταλλικὰ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον, ὡσεὶ ἐπρόκειντο ἀγῶνες ἀναρρήχησεως ἐπὶ ίστοῦ. 'Ενόμιζες δτι ἔξετίθεντο εἰς πλειοδοσίαν. Τὸ μεταλλικὸν ἀπὸ 130 διὰ τοῦ Ούρα βολτα τοῦ Βέραλου ἔφθασεν εἰς τὰ 250. Διατέλη τὸ 130 καὶ πῶς ἔγινε 250; Αὐτὰ τὰ μυστήρια οὐδὲ οἱ ἀλγημικοὶ τοῦ μεσαιώνος τὰ κατείχον.